

Láska si cestu nájde...

Judita Horvátová

JUDITA HORVÁTOVÁ

LÁSKA SI CESTU NÁJDE...

Copyright © Judita Horvátová
Dizajn obálky © Nikola Rusinková
Slovenské vydanie. Prvé © Judita Horvátová
Vydavateľstvo © Judita Horvátová
Rok vydania © 2025
E-kniha, PDF

ISBN: 978-80-570-6907-2

JUDITA HORVÁTOVÁ

LÁSKA SI CESTU NÁJDE...

VYDAVATELSTVO
JUDITA HORVÁTOVÁ
2025

**AK VEĽMI TÚŽIŠ PO ZÁZRAKU,
ZÁZRAK SA STANE**

**TÚTO KNIHU
VENUJEM**

**VŠETKÝM,
KTORÍ VERIA V ZÁZRAKY**

HLBOKO V LESE

Kráčam sama, pretože ku šťastiu nikoho nepotrebujem. Už som si za tie roky na samotu zvykla. Sama som najšťastnejšia. Pospevujem si a vôbec sa netrápim, či moje hlasivky občas vylúdia nejaký falošný tón. Veď tu ma aj tak nikto nepočuje! Občas poskočím, rozpažím naširoko ruky, povrtím sa, alebo len uskočím tanečným krokom na jednu či druhú stranu. Robím, čo sa mi zachce, pretože tu ma nikto nepozoruje. Tu som ukrytá pred zrakmi súdiaceho sveta. Môžem byť úplne nespútanou, šantivou, až detinsky bláznivou! Jednoducho, sama sebou...

Milujem les na začiatku jesene. Neviem sa vynadávať na pestrofarebné listy, ktoré s každým fúknutím vetríka pomaličky opúšťajú svoje vyživujúce konáriky, a krúživým, lúčiacim sa pohybom padajú k zemi, kde sa túlia blízko jeden k druhému, aby stvorili jedinečný, mäkučký pastelový koberec, po ktorom sa tak úžasne kráča. Pod nohami mi šuchoce napadané lístie. Mám strašne rada to šušťanie. Nenápadne ma nabáda, aby som bola akčnejšou. Tak teda pridávam do kroku a vykopávam striedavo nohami čo najvyššie, aby som dala tomu šušťavému nákladu z vrchnej strany mojich čižmičiek ešte raz zažiť ten skvelý pocit z lietania. A ako sa listy vznášajú vzduchom, pred mojím zrakom sa vynárajú spomienky...

„Počkaj na mňa, neponáhľaj sa tak, neutekaj mi, veď máme pred sebou celý život!“ kričala som so smiechom.

„Tak si ma chyt'! Pobežni trochu!“ smial sa môj manžel, ktorý sa zrazu otočil, znenazdajky sa zohol k lístiu, nabral ho do náručia, hodil smerom ku mne a znovu kľučkoval predo mnou medzi stromami.

„Fú! No len počkaj, keď ťa chytím! Budeš ľutovať, že...“ Nestihla som dopovedať, lebo ako som preskakovala konár ležiaci mi v ceste, jedna noha sa mi oň zachytila a zvalila som sa tvárou dolu do hebučkej periny z lístia. Smiala som sa.

Môj manžel okamžite priskočil ku mne a namiesto toho, aby mi pomohol vstať, ma začal zasypávať suchým lístím. Len čo som sa vyhrabala z tej obrovskej kopy a prevalila som sa na chrbát, už ležal vedľa mňa. Chytil ma za pravú ruku a stískal ju svojou pevnou dlaňou tak, ako to vedel len on. Ležali sme na mäkkej perine z darov stromov jeden vedľa druhého, držiac sa za ruky. Už sme sa nesmiali, len usmievali. Obaja sme dýchali zrýchlene a pri pohľade hore do korún vysokánskych stromov, cez listy ktorých prebleskovali lúče jesenného slnka, sme boli vtiahnutí do krásneho svetelného divadla. Bolo tak nádherné sledovať, ako sa s každým závanom nové slnečné lúče odrážali na našich tvárach. Môj manžel sa otočil nabok a celým telom sa pritisol ku mne. Rukou mi odhrnul vlasy z čela a líc a svoje pery jemne spojil s mojimi v nekonečne dlhom bozku. Ten bozk prenikol hlboko do môjho srdca a zostal tam zamknutý dodnes. Rovnako, ako všetky tie milióny jeho bozkov, ktoré sú uložené v mojom srdci spolu so spomienkami na nespočetné spoločné prechádzky lesom. Už celých desať rokov...

„Au, do kelu, to bolí! Ako som sa dostala do tejto húštiny?“ sťažujem sa nahlas pri rozmazanom pohľade na svoje doráňané ruky. Oči mám zaplavené slzami a hlboké červené škrabance na mojich rukách sa naplňajú drobnými kvapôčkami krvi. Dlhé ostnaté prúty divoko rastúcej ostružiny sa ovíjajú okolo mojich nôh a každý pohyb pri vyslobodzovaní sa z tohto nečakaného zajatia mi pridáva ďalšie nové škrabance, ktoré boľavo štípu.

„No, tak to je super! Kde sa stratil ten chodník, po ktorom som kráčala? Ved' ešte prednedávnom tu bol! Kedy som z neho odbočila? A kde? Zdá sa, že som sa stratila. Zabúdila som!“ vyhodnocujem práve zistenú realitu a obzerám sa okolo, ale po chodníčku niet ani stopy. Zmocňuje sa ma nervozita a začínam cítiť čudný nepokoj.

„Dobre, len kl'ud, nestresuj! Porozmýšľaj, čo ďalej! Každý problém má riešenie!“ spomínam si na slová môjho manžela.

Áno, je to pravda. Keď sa človek párkrát zhlboka nadýchne, upokojí rozbúrené emócie, zbaví sa strachu a dá mozgu šancu, aby začal používať rozum, riešenie sa nájde. A tak sa nechávam viesť. Dýcham ozón lesa a kráčam pomaly vpred. Dôležité nie sú nekonečné úvahy o tom, či bude moje rozhodnutie správne, či nie, najdôležitejšie je nejaké rozhodnutie urobiť a pohnúť sa z miesta. Pomaly sa začína stmievať a tma v lese nie je najlepší spoločník. Kráčam teda náhlivo po koberci z lístia a snažím sa sústrediť na svetlo, ale les je hustý a červené lúče zapadajúceho slnka sa len kde-tu predierajú cez koruny stromov. Nie je mi všetko jedno. Som unavená a ledva prekladám nohy. A zrejme začínam mať halucinácie. Zdá sa, že niekde z diaľky počujem hudbu. Idem za zvukom nezvyčajného hudobného nástroja. Asi fujary. A možno to vôbec nie je žiadna hudba. Čo ak sa s mojím sluchom zahráva vietor?! Nech je to tak či onak, nemám veľa možností na výber, nuž sa snažím kráčať čo najtichšie, aby som neprišla o zvuky, ktoré sa priamo úmerne s rýchlosťou mojich krokov približujú. Áno, už ich počujem úplne jasne! Sú to tóny fujary. Ale kde sa tu vzali? Odkiaľ prichádzajú? Z lesa? To nie je možné!

A veruže je! Ajhľa! Už vidím spomedzi stromov vykúkať nejaké svetielko.

„Panebože, dúfam, že nie perníková chalúpka!“ preblysne mi hlavou totálna blbosť. Na rozprávky som už naozaj pristará. Mám predsa štyridsať!

Pridám do kroku, aby som sa na vlastné oči presvedčila, že v tom drevenom zrube, ktorý sa znenazdajky vynoril uprostred hustého lesa, nebýva žiadna ježibaba. Čím som bližšie, tým sa ma viac zmocňuje vzrušenie a nedočkavosť, čo za prekvapenie na mňa čaká za oknom tej nevelkej stavby, ktorú by som ani náhodou nečakala na tomto mieste, hlboko v lese. Zvuky fujary už rozoznávam úplne zreteľne. Potichúčky sa prikrádam bližšie k pootvorenému oknu. Hľadím dnu. Vidím muža, čo sústredene hrá na neobyčajný hudobný nástroj. Som zachránená...

TÓNY LÁSKY

**Vošla som dnu potichúčky, bez pozvania,
počúvajúc tóny, čo vylúdili jeho dlhé prsty,
preberajúc zľahka na dierkach fujary.**

**Jeho dych mi pripomenul časy milovania,
keď mocnými rukami šuhaj objímal boky
štíhlej devy, krásne bezstarostný a bujarý.**

**Fujarista vášnivo bozkával kúsok dreva,
ktorý sa rozozvučal, keď sa ho dotkli pery
majstra, čo vháňal vzduch do útrobov fujary.**

**Privreté oči prezrádzali radosť z nástroja.
Bol tam sám, so svojím dielom spokojný,
užívajúc si čisté tóny vylúdené z fujary.**

Netúžil po žiadnych svedkoch jeho hrania...

**Lenže ja som vošla k nemu bez váhania.
Usadila som sa oproti, a keď prekvapený
otvoril zasnené oči, prestal fúkať do fujary.**

**Venoval mi úsmev, ja som sa tiež usmiala.
A vtedy cez srdcia preskočila iskra lásky,
čo navždy rozžiarila naše osamelé životy.**

**Bola to chvíľočka, čo celú večnosť trvala,
a možno vďaka neochvejnej sile lásky
sa naše srdcia rozochveli dychom fujary.**

„Dobrý deň, vidím, že máme návštevu. Vitajte!“ prihovoriť sa mi, len čo odloží fujaru a s úsmevom sa zadíva na mňa.

„Zdravím! Nuž áno, zavítal k vám nečakaný hosť,“ hovorím mu to, čo už dávno vie aj sám, a dvíham sa z teplučkej ovčej kožušiny na drevenej podlahe, kam som sa usadila v čase, keď on vôbec netušil, že ho niekto pozoruje pri zanietenej hre na neobvyklý hudobný nástroj.

„Tu je vítaný každý hosť, hoci sa musím priznať, že sem ich veľa nezablúdi. Vlastne, ste prvá!“

„Vážne? Tak to je pre mňa pocta. A máte pravdu, zablúdila som!“ priznávam sa a cítim, že mi na líca vystupuje rumenec.

„Ja som Edo. Veľmi ma teší, že vás spoznávam!“

„Jana. Aj ja som naozaj rada, že vás vidím. Ani neviete ako! Bála som sa, že sa z tohto lesa živá nevymotám!“

„Našťastie, osud to zariadil inak a priviedol vás ku mne. Ale čo ste robili sama v neznámom lese?“

„Neuveríte, ale vydala som sa na prechádzku.“

„Osamote?“

„Hej. Rada chodievam sama. Som vlk samotár. Teda, asi skôr vlčica.“ usmejem sa naňho a odhrniem si vlasy z čela.

„Preboha, a to čo máte na rukách? Veď vy krvácate! Čo sa vám stalo? Niekto vás napadol?“

„Nie, nebojte sa! K tým škrabancom som prišla vďaka svojej nepozornosti. Zamyslela som sa a skončila som v ostružinách. Je to len a len moja vina. Hovorí sa, že najviac bolia rany, ktoré si spôsobíme sami. Ale nie je to nič hrozné, nemusíte si robiť kvôli mne starosti, to prejde.“ snažím sa ho upokojiť, hoci som pri pohľade na moje dorážané ruky tiež trochu prekvapená, že sú nielen zakrvavené, ale aj opuchnuté.

„Sadnite si k stolu, mal by som mať tu niekde dezinfekciu. Hneď ju prinesiem a ošetrím vám to zranenie.“ Hlavou ukazuje na stoličku pri stole a odchádza do vedľajšej miestnosti.

„Ďakujem!“ hovorím nahlas a v duchu som šťastná, že je tu niekto, kto sa o mňa postará. Občas je milé byť sama.

O chvíľku je naspäť s dezinfekčným sprejom a balíčkom vaty. Nastrieka sprej na vatú, položí svoju ruku do svojej dlane a jemne prikladá roztok na rany najprv na jednej, a potom aj na druhej ruke. Robí to veľmi sústredene a opatrne. Sedíme oproti sebe a občas sa naše pohľady stretnú. Usmievame sa jeden na druhého. Bez slova. Máme možnosť pozrieť sa na seba celkom zblízka. Edo je pekný, urastený, štíhly muž približne v mojom veku, možno o trošku starší. Má tmavé, husté, vlnité vlasy vzadu zopnuté do vrkoča, a tmavohnedé usmiate oči s dlhými mihalnicami, ktoré sa takmer dotýkajú výrazného obočia, keď zodvihne zrak, aby sa pozrel na svoju tvár a uistil sa, že sa jeho ošetrovanie dá vydržať. Keďže sedím pokojne a neodťahujem ruku, znovu sa sklóni k mojim škrabancom. Pri sklonenej hlave vidím tenký nos nad úzkymi perami a výrazné líčne kosti. Jeho pokožka na tvári a mocných rukách je opálená a jemná dlaň je zakončená dlhými prstami. Tie prsty som si všimla pri prvom pohľade spoza okna, keď ich posúval po otvoroch fujary, ale čakala by som, že jeho dlaň bude posiatá mozol'ami, ak na ten nástroj nielen hrá, ale ho aj vyrába z dreva. Ktovie, možno je to len moja predstava a Edo je hudobník, ale nie výrobca fujár.

„Tak, hotovo! Ste naozaj statočná!“ hovorí s úsmevom, stále držiac svoju ruku v jeho dlani. Priznávam, ten dotyk je veľmi príjemný a robí mi dobre, tak sa neponáhľam odtiahnuť ruku.

„Veľmi pekne ďakujem. Ako sa vám odvd'áčim?“

„Budete mi robiť spoločnosť pri večeri! Už ste určite hladná aj smädná. Mám síce len guláš, ale hádam vám bude chutiť.“

„Som si istá, že áno. Ďakujem za pozvanie. A dovolíte mi tu aj prenocovať? Som strašne unavená a netuším, ako by som sa odtiaľto dostala na chalupu, ktorú som si prenajala na víkend,“ pýtam sa nesmelo, ale letmý pohľad do jeho očí a milý úsmev mi naznačujú, že ho moja prosba vlastne teší.

„Jasné. Rád vám poskytnem nocľah. Môj zrub je sebestačný vďaka studni, čističke dažďovej vody a slnečným kolektorom.“

„Čože? Takže sa môžem umyť v teplej vode?“

„Presne tak. A dokonca nemusíte chodiť ani von na latrínu. Žiadnu nemám. Užívam si tu celkom slušný komfort, hoci sme ďaleko od civilizácie,“ informuje ma a jeho úsmev prezrádza, aký je pyšný na svoj domov. Áno, on je hrdý a moje naširoko otvorené ústa a vyplštené oči prezrádzajú nielen obdiv, ale aj neskrývané prekvapenie.

„Som bývalý stavebný inžinier a tento zrub a jeho okolie je mojou pýchou. Navrhol a postavil som si ho sám. Aby som bol presný, so stavbou mi pomohli kamaráti folkloristi. Našťastie ich mám dosť. Vieme sa spolu zabaviť, ale aj sa chytiť práce.“

„Je skvelé mať takých kamarátov.“

„Áno, hoci som skutočnú lásku nikdy nenašiel, na priateľov mám šťastie,“ hovorí s úsmevom a pohľadom do mojich očí mi dáva najavo, že to medzi nami iskrí. Aj ja mám ten pocit. Ako je to možné, to absolútne netuším. Veď sa vôbec nepoznáme. Už dávno som sa s nikým tak dobre necítila. Vyžaruje z neho pohoda a neopísateľný klúd. A zrejme k príjemnej atmosfére prispieva aj oheň v krbovej peci, praskajúce drevo, a teplo, ktoré sa šíri do miestnosti. Tá pec je obložená tmavozelenými dlaždicami a pokračuje nabok širokým priestorom na ležanie, na ktorom sa nachádzajú rovnaké krbové dlaždice, cez ktoré je prehodená obrovská kožušina. Hneď by som si tam ľahla!

„Tá pec je krásna! Nemôžem z nej oči spustiť!“ hovorím s neskrývaným nadšením.

„A viete, ako dobre sa na nej oddychuje? Keď sa najeme, môžete si to vyskúšať. Usteliem vám tam.“

„Takú lákavú ponuku nemôžem odmietnuť! Ja budem tíško ležať a vy mi niečo pekné zahráte na tom čarovnom hudobnom nástroji, dobre?“

„Dohodnuté! Tak dám zohriať ten sľúbený guláš. Nakrájali by ste zatiaľ chleba, prosím? Je v chlebníku na linke. A dosku na krájanie spolu s nožom nájdete v druhej zásuvke.“

„Áno, veľmi rada. A poviete mi, kde nájdem lyžice?“

„V prvej zásuvke vľavo. Ďakujem za spoluprácu.“

„S radosťou. Aspoň budem trošku užitočná, keď som vás takto nečakane prepadla!“

„To vôbec nevadí. Som rád, že dnes strávim večer v takej milej spoločnosti a nebudem sám.“

„Je to zvláštne, ale cítim sa tu veľmi príjemne. Akoby som vás poznala odnepamäti. Nepotykáme si?“

„Ďakujem, rád! Niečo nám nalejem. Mám domácu marhuľu od kamaráta zo svadby. Alebo si dáte radšej víno?“

„Neviem, ja alkohol v podstate nepijem. Ale môžem urobiť výnimku, keďže si chceme potykať. To je špeciálna príležitosť. Dám si na dno pohárika toho, čo vy. Teda ty.“

„Nalejem nám obom trochu marhuľovice, tá sa bude lepšie hodiť ku gulášu. Súhlasíš, Janka?“

„Áno, Edko. Ďakujem. Na zdravie!“

„Na zdravie! A na naše dnešné stretnutie! Som rád, že si tu so mnou, Janka.“

„To ja som šťastná, že si ma zachránil pred nocou v čiernom lese!“ reagujem na jeho kompliment komplimentom a cítim, že ma chce pobožkať, tak sa trochu k nemu nakloním a ponúknem mu svoje líce. Ved' po štrngnutí pohárikmi sa bozk očakáva. Asi by som bola dosť sklamaná, keby ma nechcel po prípitku pobožkať! Nakoniec si užívam bozky dva, na každé líce po jednom.

„Nech sa páči, naber si sama, koľko ti chutí. A vezmi si aj chlieb. Prajem ti dobrú chuť!“

„Ďakujem, aj tebe dobrú chuť! Taký výborný guláš som ešte v živote nejedla. Čestné slovo! Vonia nádherne, a tá vyvážená harmónia chutí! Si nielen talentovaný hudobník, ale aj kuchár! Máš môj obdiv!“ hovorím a som si istá, že o mojich slovách nepochybuje, pretože ich potvrdzujem činmi. Naberám si ešte za jednu naberačku a tanier nakoniec vytriem chlebom. Zdá sa, že aj Edo si vychutnáva nielen svoje skvelé jedlo, ale aj moju úprimnú pochvalu. Obaja máme dobrú náladu, hoci sme vypili len po jednom kališteku. Radosť pramení z toho, že sme spolu.

„Veľmi pekne ďakujem za večeru, bola naozaj výborná.“

„Nech ti padne na úžitok! A čo teraz? Ak chceš, môžeš sa osviežiť v sprche a zliezť na pec.“

„To naozaj? Myslela som, že s tou pecou len žartuješ!“

„Kdeže! Uvidíš, aké je to príjemné miesto. Som si istý, že sa ti nebude chcieť odtiaľ zliezť.“

„Už sa neviem dočkať! A kde sa môžem osprchovať?“

„Ukážem ti, ale najskôr ti prinesiem čisté posteľné prádlo aj s podložkou na pec. Bohužiaľ, dámske pyžamo tu nemám, ale viem ti poskytnúť moje, ak by ti to nevadilo. Či?“ pozrie sa na mňa v očakávaní odpovede. Neviem, čo povedať, zo všetkého som trochu vykoľajená. Keď som dopoludnia vyrazila z chaty, nečakala som, že dnešnú noc strávim s cudzím mužom v jeho dome, ba dokonca aj v jeho pyžame. Život nás občas prekvapí. Ale na druhej strane, mohlo sa mi kľudne stať aj niečo oveľa horšie, napríklad, že by som sa oblečená v mojich šatách triasla niekde v hustom tmavom lese nielen od zimy, ale aj od strachu. Mám vlastne obrovské šťastie, že som natrafila na Eda.

„Vieš, cítim sa dosť trápne, že zneužívam nielen teplo tvojho domova a pohostinnosť, ale mám si vziať aj tvoje pyžamo?!“

„Áno, presne tak. Veď nepredpokladám, že by si vo vrecku bundy nosila na prechádzku do lesa aj pyžamo! Či sa mýlim?“ kladie mi logickú otázku, pri ktorej sa snaží neusmievať, ale pošklbáva mu kútikmi úst a prezrádzajú ho aj vysmiate oči.

„Dobre, príjemem všetko, čo mi chceš dať, len sa už prestaň na mne smiať!“

„To až tak vidno? A ja som si myslel, ako sa viem perfektne pretvarovať! Nuž, prekukla si ma!“ a teraz sa už neskrývane na mne smeje. Odchádza ku skrini a vyberá z nej deku, obliečky na vankúš a tenký matrac s plachtou. Spoločne to navliekame a kladieme na pec vedľa krbového komína. Všetko tak krásne vonia! Hneď by som sa do tej deky zababušila a nevyliezla by som odtiaľ aspoň tri dni! Strašne ma to teplo na prípecku láka!

„Páči sa, tu je to sľúbené pyžamo a uterák. Pod' za mnou!“

„Vďaka!“ hovorím potichu a beriem z jeho rúk tie veci.

Odpovedá len úsmevom a otvára drevené dvere na kúpeľni. Vchádzam dnu, otočím kľúčom v zámke zvnútra, a užívam si útulný, no postačujúci priestor, ktorý mi poskytuje dokonalé súkromie. Je mi tak úžasne! Teplá sprcha je presne to, po čom túžim. Oddávam sa nečakanej radosti z tohto prekvapujúceho dňa. Nie však dlho, lebo mi je jasné, že vodou by som plytvať nemala. Som ako znovuzrodená! Už sa len uvelebiť na vyhriatu pec a dopriať si zaslúžený spánok. Dnešok bol naozaj hektický!

„Ani nedokážem slovami opísať, ako veľmi som ti vďačná za komfort, ktorý si užívam pod tvojou strechou, Edko! Cítim sa ako v siedmom nebi! Fakt. Ďakujem!“

„To rád počujem. Tak šup na pec, nech si ako v bavlnke! Trošku som priložil, aby som ťa potom nemusel vyrušovať, keď zaspíš.“

„A zahráš mi, prosím ťa? Veľmi si želám pozeráť sa na teba, keď budeš hrať.“

„Isteže ti zahrám! Fujara je čarovný hudobný nástroj, ktorý ukrýva vo svojich čistých tónoch dušu stromu, z dreva ktorého je vytvorený. Vždy sa neviem dočkať okamihu, keď svojej novej fujare vdýchnem život a ona sa mi odmení zvukmi, ktoré rozoznejú radosťou moje srdce. Presne dnes, len malú chvíľku predtým než si sa usadila na podlahe v mojom príbytku, som zacítil vytúžené šťastie už pri prvých tónoch a moja radosť sa ešte zdvojnásobila pri pohľade na ženu sediacu na kožušine na podlahe a upierajúcu pohľad na neznámeho muža, ktorý sa len tak ľahko nevie odpútať od svojho umeleckého výtvoru, ale ani odtrhnúť zrak od tak nádhernej ženy. Dnes je pre mňa naozaj výnimočný deň. Som ti zaň vďačný, Janka!“

„Také krásne vyznanie som už dávno nepočula! Myslím, že sa červenám. Ale vieš, čo je zaujímavé? Že pri pohľade na teba som hneď vedela, že ty si ten majster, čo vytvoril fujaru, ktorú objímal pri hre v náručí. Vdýchol si jej život a dal svoju lásku.“

Usmial sa, vzal fujaru a hral, až kým som nezaspala...